

Krutihlavovy hlavolamy aneb nad čím krutihlav kroutil hlavou

Milé děti, mám radost, že se mezi ptáky roku dostala i naše rodina. Pravda, já jsem mezi svými příbuznými něco jako bílá vrána. Dutiny netesám, moc toho po kmenech stromů nenašplhám, a ještě na zimu odletím do Afriky. Jednou jsem se ptal datla, proč po lese poletuje a tesá do stromů a proťukává je, když zrovna žádnou dutinu nedělá. Místo pořádného vysvětlení mi vyprávěl pohádku.

POHÁDKA O DATLOVI

Bylo nebylo, daleko či blízko, kdo ví. Ale určitě to zažil každý z vás. Jednou takhle v únoru, když přešly Hromnice a sluníčko svítilo denně o hodinu více, usedl vysoko na svůj strom kos a začal rozjimat: „Milé jaro, kde jsi, kde jsi zatoulané? Zima zebe, brrr. Zimo, běž pryč!“ Za kosem přiletěli další ptáčkové. Koňadra začala s kosem notovat: „Zimo, zimo, jdi pryč, jdi pryč!“ To strnad byl zdědavý na své kamarády, kteří na zimu odletěli: „Kdo se první objeví?“

Netrvalo dlouho, asi tak měsíc, a na kosím stromě se objevil budníček. A hned se zeptal ptáčků svoji jednoduchou písničkou: „Už jsem tu, už jsem tu, to jsem já, budníček, jak jste se tu měli?“ Ptáčkové hned spustili, každý chtěl odpovědět budníčkovi. To bylo nějakého švitoření. „Zima byla tuze dlouhá, nebylo nic do zobáčku, ouha, ouha!“ vyprávěl strnad.

budníček menší

lejsek černohlavý

sýkora koňadra

Budníček odpověděl: „To se ví, to se ví, zimo zlá, už běž pryč!“ Kos ptáčky ujistil: „Jaro přijde, přijde, už brzy.“ „Jak chcete jaro přivítat?“ zeptal se strnad. „Zazpívejme!“ vyzval kos. „Souhlasím, souhlasím,“ přidala se koňadra. „Jedna píseň nestačí, to chce hlahol jináč!“ opáčil strnad.

Nakonec se ptáčkové domluvili, že nacvičí koncert. Každý bude zpívat svoji písničku, ale potřebují dirigenta, který bude udávat rytmus, aby ptačí orchestr ladil. Radili se, kdo by měl být dirigentem. Měl to

být někdo, koho znají, kdo má pěkný černý frak jako správný dirigent a kdo umí do taktu pěkně ťukat. Volba padla na datla. Každý z ptáčků mu odevzdal své noty, udělali s datlem pár zkoušek. Secvičeno, dojednáno. Teď už jen stačí, aby jaro přišlo.

Kde se vzal, tu se vzal, lejsek přiletěl ze zimoviště a hned se ozval: „Vrzy vrzy vrzy, zobáček mi neumrz, byl jsem v teple, v Africe, brzy budou letnice.“

„Co je? To snad né, to snad né!“ ulekla se koňadra a kos zvolal: „Jaro je tu, je tu, ptáčkové zlatí, zazpívejme! Dirigente, přileť sem!“ „Kdepak jsi, kdepak jsi?“ hledala datla koňadra. I budníček hledal, ale marně: „Nikde ho nevidím, tu není, tam není.“

Když datla nenašli, chvíli se radili a nakonec, aby jaro alespoň nějak přivítali, spustili bez dirigenta. Každý ptáček pěl svou písničku, jak nejlépe uměl.

A dirigent datel? Ten dodnes poletuje po lese a proklepává stromy. Stále hledá ten svůj dutý strom, do kterého si uložil noty, aby se mu během jarních deštů nerozmočily.

Čím to, že ho dosud nenašel? Třeba to bude tím, že jeho strom lidé pokáceli a v tom spěchu, v tom zápalu kácení stromů si ani nevšimli, že i takový dutý strom, třeba i trouchnivý, má v lese svůj úkol a že do lesa patří a může být užitečný i někomu jinému.

Pohádka je to pěkná. Tak pro malé datlíky, když je rodiče musí vysedět. Jenže mně v hlavě vrtala myšlenka, jak to je doopravdy, a dotírala vytvrle; ať jsem kroutil hlavou sebevíc, nezavil jsem se jí. Zaletěl jsem tedy za datlem ještě jednou. Odpověď mi vybubnoval do kmene stromu a prý, přečti si to:

Hleděl jsem na tu hromádku třísek a kroutil nad ní nevěřícně hlavou. Potom jsem si všiml, že má určitý řád. Stejně si však s tímto lesním písmem od datla nevím rady. Umíte to přečíst vy? Napište mi, prosím, jak zní vzkaz od datla. Díky!

Krásné předjaří vám, milé děti, přeje váš Krůťa!